tòries. Aviat he de tornar a posar-me el tallavents i tapar-me els ulls amb el passamuntanyes de manera que vegi el just i suficient per al descens. Després d'uns 20 minuts al cim, m'acomiado i començo el retorn. Ha estat un vist i no vist em dic. M'hauria agradat gaudir més temps de tot l'espectacle que m'està regalant aquest dia d'una visibilitat esplèndida. Tant i tant temps de preparatius i viatges, per a uns quants minuts a la meta. Encara que la meta... en realitat, on es?, al cim? La meta potser sigui tot en el seu conjunt. Totes les vivències, experiències, il·lusions, reflexions... des del somni d'anar-hi, a la realitat d'aconseguir-ho. Sí!!!

Començo la baixada alegrement. Ara porto bon ritme, passo al davant a diversos companys de cim, però a la poca estona el "curiós" cansament per falta d'oxigen, em fa canviar el ritme. Em falta aigua, resulta que vaig ser previngut en agafar el fogó per fondre neu, però a més de les ulleres, també m'he deixat el perol d'escalfar!!! Doncs res, a baixar i a veure que passa. Al refugi de Vaillot faig un descans.

Durant el descens la molèstia als ulls va en augment. El reflex de la llum a la neu és intensíssim. Això em porta a preguntar a algú si porta ulleres de recanvi. Un amable francès, em deixa unes ulleres de recanvi que porta. Són unes ulleres pel torb, molt tancades i gens ventilades. Donada la calor que fa, a la poca estona de portar-les, s'entelen de la suor, impossible portar-les, em piquen els ulls entre la suor i la irritació, no puc portar-les. Li ho agraeixo i les hi torno.

No puc gaudir de les vistes tot el que hagués volgut. Porto el passamuntanyes tancat amb tan sols una escletxa que em deixa veure just el que vaig trepitjant. Però no em queixo, després de tot estic contentíssim. Sóc aquí i tot va fantàstic. Es regalen pocs dies com avui per aquí dalt.

Ja estic baixant pel pendent del Dome de Goutier. Les tendes es distingeixen. Dos turons més i ja estic a la meva cabanyeta. El físic bé, però els ulls lleugerament irritats i tinc una set que "pa qué"! Em poso a fondre neu i prenc una superinfusió de te verd ensucrat. A tot això ja tombat, descansant, el vent es fa present de tant en tant. Algunes ràfegues més intenses mouen la lona amb energia. El canvi de temps és evident. No tinc ganes de recollir ni de moure'm, però una nit allà amb aquest vent empitjorant, pot ser crítica. Després d'una hora decideixo recollir. La predicció ja anunciava el canvi per a dilluns, però avui diumenge ja entra.

Després de recollir em dirigeixo a la terrassa del refugi, a menjar on no toca el vent. Allà compro una ampolla d'aigua, 5 euros, menjo un fuet boníssim amb el pa que em queda i dolç de codony de postres. "Chapeau". Estic a la terrasseta, el sol de cara i veient com unes garses negres juguen aixecant-se i parant-se sobre els pendents i parets dels voltants del refugi.

Bé, mans a l'obra! Em carrego la motxillota i cap avall! Em plantejo una baixada sense pausa. Creuant-me amb companys de pujada i altres de baixada. Em sorprèn la columna de polonesos al pas de la pista de bitlles, fent del pas un drama total! Hi ha una cua per passar d'unes 10 persones, i van d'un en un. Trenco directe avall, on hi ha el pas del cable, on no hi ha ningú. M'exalto en l'últim tram i en gaudeixo baixant a salts per un pendent de pedra solta que arriba fins a l'esplanada inferior. Em recorda la baixada del Pedraforca. I ja estic en el semi pla de Tete Rouge. Uf! he baixat la paret en una hora i poc! Ara sí que tinc clar que arribaré a agafar l'últim tramvia.

He de parar a treure'm l'arnès i alguna cosa d'abric, fa una calor aclaparadora, però no em trec més equip per no portar més pes a l'esquena. De seguida continuo amb el descens a pas lleuger. L'últim tramvia surt a les 18.30 i són les 17,00. Sols em paro uns instants per fer unes fotos. Les cames ja s'estan esgotant. Ja no tinc líquid. A prop de Niu d'Aguila... Patapam!!! de morros al terra i la motxillota aixafant-me. Per sort no em vaig fer res, però les cames ja no aguanten. L'últim tram des de Niu d'Aguila fins a l'estació de Coll du Mont Lachat, es fa infinit.

Per fi, ja a l'estació. Siiiiiii!!!!!!! Estic rendit, acabat,

Dalt del cim. Foto: J.A. Viudez

sec...!!! Siiii!!!, em dic tirant-me a l'andana i traient-me la pesada motxillota. Tot està replet d'alpinistes i turistes. M'acabo de treure part de l'equip i em busco alguna cosa de líquid. Una senzilla i caríssima fanta de taronja em valen per reposar-me i brindar per l'èxit. Tot ha sortit bé. Quin descans!!! Quina alegria!!! M'abraçaria a qualsevol per celebrar-ho, però no se si ho entendrien.

Al recorregut de tornada en el tramvia el faig comentant amb companys espanyols les aventures i desventures en el Montblanc i altres muntanyes dels Alps i arreu. Mil companys que pugem a una mateixa muntanya, en fem d'ella mil muntanyes diferents. És evident que cadascú té el seu Montblanc, el seu petit Everest.

No crec en un Déu concret, però quelcom sí que hi ha. I aquest quelcom va ser allà sens dubte. Tots els expedicionaris que aquests dos dies vam ser al Montblanc vam tenir la seva companyia. Gràcies per ser-hi.

Dedico especialment aquest Montblanc, als meus Papis, la meva germaneta Piedi, la meva Ñita i a tots els meus estimats. Ells també estaven amb mi.

La intenció en escriure aquest relat, també ha estat fer viure a qui ho llegeixi la sensació d' haver estat allà amb mi. Desitjo haver-ho aconseguit. Gràcies.

Butlletí de l'Agrupació Excursionista de Granollers, 1/12/2010, p. 25 / Col·lecció de premsa i butlletins / Arxiu Municipal de Granollers